

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 293. szám

2017. szeptember

**„Ujjongjatok, egek, vigadozz, föld, törjete ki ujjongásba, hegyek!
Mert megszánta népét az Úr, és könyörül a nyomorultakon.” (Ézs 49,13)**

Gondolatok a reformációról

„Igazság iránti szeretetből.” Ez volt Luther Márton 95 pontba foglalt tételeinek címe (Aus Liebe zur Wahrheit). Most újra ettől hangos Európa, a németországi Szászország tartománytól Norvégia végső északi településéig. Egyesek a szokványos valláskritikába burkolják vádjukat a reformáció értékvesztéséről: „Mi lett öt évszázad gyümölcse?”

Az ünneplők soraiban szerény helyen jelenlévő evangéliumi keresztyének, mi tudjuk, hogy az első meghirdetett témakör a 95 pont közül a *megtérés* volt. Ez a reformációnak jelentős és maradandó sarkalatos igazsága. A megtérőnek és a környezetének áldás a megtéréstől eredő élet.

Délebben, Svájc területén, előbb német, majd francia nyelvterületen a Szentírás alapján indult a „második reformáció”. Zwingli Ulrich a reformációt Luther után csak egy-két évvel később kezdte barátai segítségével. Összekapcsolódtak a német és a francia svájciak. Kálvin János mozgalma Genfből indult el. Akkor már megjelent a „harmadik reformáció” is, az úgynevezett anabaptisták mozgalma. Egyszerre több irányzattal, kisebb részben társadalmi jellegű, nagyobb részben evangéliumi ihletésű célokkal. Hubmayer Baltazár

ingolstadt-i egyetemi tanár könyveiben egy jelmondat volt olvasható: „Az igazság halhatatlan” (Die Wahrheit ist untödlich). A Rajna menti Schleithaimben hét pontos hitvallásban foglalták össze ezt a halhatatlan igazságot. Ez volt az evangéliumi „svájci testvérek” hitvallása. Ebben a körben vették először „két szín alatt” az úrvacsorát, de nem szolgáltatták ki csecsemőknek a keresztséget.

Luther Márton – volt Ágoston-rendi szerzetes – számára kulcsfontosságú a Római levélből tanulmányozható élő hit (Róm 6,22-23). A reformátor szellemi sokrétűségéhez tartozott, hogy nem csak prózában, hanem versben és dallamban is ki tudta fejezni a gondolatait. Lelki énekeket szövegezett és dallamokat komponált. A mostani ünnepeken, a legtöbb helyen szakrális zenét adnak elő. Az 500 éves reformációs ünneplések mindig énekléssel és imádsággal zárulnak. A családok napi áhítatában is helyet kap az imádság és az éneklés. Eljut a reformáció szemlélete a családi kör sejtjeibe, szülőkig, gyermekekig, és Isten jelenléte mennyei jó illatként tölti be az otthon légkörét. Ilyen életre kell minden hívőnek törekednie hazánkban is!

Sz. O.

500
reformáció

Kéz, kezek

A Bibliában sok helyen és sokféle összefüggésben olvashatunk kezekről. Ezekből idézek fel néhányat a következőkben:

1. *Isten egyes tevékenységét, munkáját úgy írja le, hogy a kezével végzi*

- a teremtést: „Kezének munkájáról beszél a menny” Zsolt 19:2; „Kezed alkotása vagyunk” Ézs 64:7

- a gondviselést: „Az ő kezében van minden élőnek a léte” Jób 12:10; „kézen fogva vezetnek téged” Zsolt 91:12; „ha bőkezű vagy, jóllaknak javaiddal” Zsolt 104:28; „kezed ott is elérne” Zsolt 139:10

- a szabadítást: „erős kézzel hozott ki benneteket az Úr” 2Móz 13:3

- oltalmát: „kezemmel eltakarlak, amíg elvonulok” 2Móz 33:22

- hatalmát: „nincs, ki megmentsen kezemből” 5Móz 32:39; „Az Atya... kezébe adott mindent” Jn 3:35; „senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből” Jn 10:28

- az ítéletet: „Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni” Zsid 10:31; „Inkább essünk az Úr kezébe” 2Sám 24:14

2. *Az imádkozás kifejezését kézfelemeléssel szemlélteti:* „És az történt, hogy valahányszor Mózes felemelte kezét, Izrael volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálek volt az erősebb.” 2Móz 17:11; „büntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak” 2Tim 2:8

3. *Meghatalmazás:* „mindenét József kezére bízta” 1Móz 39:6 (Károli)

4. *Tiszta élet kifejezése:* „Ki mehet föl az Úr hegyére...? Az ártatlan kezű...” Zsolt 24:3-4; „Tisztítsátok meg a kezeteket.” Jak 4:8

5. *Bizalom Istenben:* „Kezedre bízom lelkemet.” Zsolt 31:6; „Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!” Lk 23:46

6. *Önzetlenség:* „ne tudja a bal kezéd, mit tesz a jobb” Mt 6:3

7. *Ártatlanság:* „(Pilátus) megmosta kezét” Mt 27:24

8. *Áldás továbbítása:* „Isten kegyelmi ajándéka kezeim rád tétele által van benned.” 2Tim 1:6; „kezét rájuk téve megáldotta őket” Mk 10:16

Számunkra legszebb és legfontosabb Jézus Krisztus értünk átszegzett keze. Ennek meglátása juttatta hitre Tamást (Jn 20:24-28). Ma is, aki eljut a felismerésre, hogy Jézus kezét őerte szegezték át, sőt az ő bűnei verték a szegeket, kétség nélkül hitre jut. Az Énekek énekében van egy figyelemreméltó jelenet (5. r. 2-6. v.). A menyasszony lefeküdt, de szíve ébren volt. Meghallotta, hogy vőlegénye kopog, és bebocsátást kér. Sokféle kifogást hozott fel, hogy miért nem kel fel, és miért nem nyit ajtót, de amikor az ajtó hasadékan át meglátta vőlegénye kezét, felindult a szíve, és felkelt ajtót nyitni. Azonban a vőlegénye már elment.

Jézus a szívek ajtajánál áll, és bebocsátást kér. Sajnos nagyon sokan mindenféle kifogást találnak arra, hogy miért nem engedik be Jézust az életükbe. Aki meglátja Jézus átszegzett kezét, az kész befogadni Őt. Ma még van erre lehetőség, de holnap már késő lehet.

Egy énekből vett idézettel zárom:

„Kéz, amely kerestél,
szív, amely szeretted,
vér, mely eltörölte bűnömet,
mindörökké áldva legyetek.”

Varga Lajos

Templomok

Én csak kis fatornyú templom vagyok,
Nem csúcsíves dóm, égbeszökkenő,
A szellemóriások fénye rám ragyog,
De szikra szunnyad bennem is: Erő.

S bár irigykedve holtig bámulom
A dómok súlyos, drága titkait,
Az én szívem is álmok temploma,
És Isten minden templomban lakik.

Reményik Sándor

Ismét a hegyen

Csendesnapok Mátraszentlászlón
2017. július 26-29.

Először az autópálya zaja, forgalma. Azután a hegyi serpentin kanyargó út. Pazar látvány az erdő sűrűje közül átsejló hegyvidéki tájon. És akkor megérkeztünk a már tavalyról oly ismerős kanadai faházhoz, ahol a következő napokban az Úrral találkozhattunk. Most is lenyűgöző volt az épület hangulata, a fa illata, és a csend. A végtelen csend, béke, amit a madarak dala, a méhek zöngése tarkított. Mintha csak ránk várt volna mindez. Mintha csak nekünk készítette volna el a pillanatot, a következő napokat a mi szerető Atyánk. Az időjárás igazán kedvünk szerint igazodott a programunkhoz. Az Úr ránk tekintett még ebben is.

Sajnos idén sem mindenki jöhetett fel velünk a hegyre azok közül, akik eredetileg így tervezték. A váratlan életesemények felülírták az emberi terveket. Mi, akik a Mátra tetején élvezettel szívtuk magunkba a látványt és a friss hegyi levegőt, sokat emlegettük az otthon maradtakat. Igazán hiányoztak a csapatnak azok, akik mégsem jöhettek el velünk. ☺

A program egyszerű, mégis testet és lelket felüdítően nagyszerű volt. Első nap megérkezés, délután közös ráhangolódás a programra, majd elindulhattunk az egyéni csendességre. Ki-ki a saját maga által választott helyre: hegytetőre, völgy ölébe, fakunyhók árnyékába, a legelő tövébe, a mellettünk elterülő sípálya mezei virágoktól pompázó végtelenségébe, a ház hívogató udvarára, az erdei ösvény menti padocskához, a közeli kistemplom szentséget sugárzó védettségébe, a hegyi kilátó magaslatához, stb. Második és harmadik nap érzékeket és emésztőszerveinket is kényeztető étkezések között további egyéni csendességeket tarthattunk. A finom ételekről lelkipásztorunk felesége, Katona Nóri gondoskodott alázatos szeretettel, ám irigylésre méltó

profizmussal. A reggelit és az ebédet követően rövid ráhangoló bevezetéssel segített a csoportnak lelkipásztorunk, hogy célirányosan zárandókútra kelhessen a lelkünk az Úrral való találkozás felé. Esténként, vacsora után pedig közösen a kandalló tüze mellett oszthattuk meg élményeinket, megtapasztalásainkat, szabadon eldöntve, hogy ki mennyit kíván megosztani. Mert ebben is szabadok voltunk, mint ahogy annyi más hétköznapi kötöttségtől, feltételtől, elvárástól is.

A „Keresztmetszet” fantázianevű programot folytattuk ezeken a napokon tizennégyen, és igazán kiváltságosnak éreztük magunkat. A téma fókuszába a kapcsolataink, kapcsolódásaink kerültek. A téma intimitása, kiélezett személyessége elsősorban a befelé fordulásra sarkallt minket. Őszintén magunkba tekintve elgondolkodhattunk azon, hogy hogyan kapcsolódunk Istenhez, önmagunkhoz és másokhoz. Mindezt nem hétköznapi módon tehattuk. Lelkipásztorunk igazi különlegességgel készült számunkra. Gondolatainkat, érzéseinket egy épület helyiségeinek hasonlatával illusztrálva segítette, hogy ráhangolódjunk a személyes üzenetre, az Úrral való elmélyülő beszélgetésekre számos igehely olvasásával, tanulmányozásával fűszerezve. Először számba vehettük erősségeinket, gyengeségeinket, személyiségünk jellegzetességeit. Ezt követően elindultunk a mi „személyes házunk” felfedezésében. Elképzelhettük, mintha az életünket egy épület jelképezné, és a szobákban, helyiségekben, épület-részletekben változatos módon fedezhettük fel életünk jellegzetességeit, értékeit, vagy éppen hiányait, hibáit, akár bűneit is.

Hogy én személyesen mit kaptam, éltem át? Már nagyon vártam ezeket a napokat. Fizikailag, szellemileg különösen megterhelő időszak volt mögöttem, és reméltem, tudtam, hogy ez a néhány nap segít a lecsendesedésben, a lelassításban. Arra vágytam, hogy meglássam a lényegét,

és képes legyek félretenni a lényegtelen az életemben. Ezeken a napokon az Úr arra tanított, hogy helyesebbé váljon az értékrendem. Meglátatta velem, hogy nem számít önzőségnek, ha olykor mások helyett magamra, a saját lelki vagy akár testi megépülésre is időt fordítok. Hiszen néha még Jézus is elvonult az emberektől, és csendes magányában beszélgetett az Atyával. A prioritások mellett a határok felvonására is tanított az Úr a csendes napokban. Őszintének kell lenni egymáshoz, de önmagunkhoz is. Beláttam, hogy nem lehet parttalanul mindenre igent mondani. Olykor el kell ismerni személyes korlátaink adta határainkat, és alkalmazni kell a „nemzetmondás művészetét”, vagy a bölcs időbeosztás, időkihasználás tudományát. Mert én bizony híjával vagyok, voltam ezeknek. Ám az Úr kegyelméből, az Ige tanítása által, illetve a bölcs lelkipásztori vezetés és tanítás hatására felfedezhettem, hol van feladatom a saját éltetem formálódásában.

Lelkem zarándokútja nem ért véget. Most a felismerések gyakorlati hasznosításának van itt az ideje. De hiszem és remélem, hogy jövőre, ha az Úr akarata is az, újabb zarándokútra indulhatok, indulhatunk egy újabb csendesnapos program keretében.

Kedves Testvér, aki olvasod ezt az írást, szeretnél-e az Úrral lenni a hegyen? Adnál-e néhány nap pihenést, feltöltődési lehetőséget a lelkednek, amikor kizárólag az Úrra és Önmagadra kellett hangolódnod? Félre tudnál-e tenni minden gondot, feladatot, terhet, és átélnéd-e a teljes szabadságot kötöttségektől mentesen? Szeretnél-e válaszokat a fontos kérdéseidre?

Ha ezekre a kérdésekre igen a válasz, akkor bizton állítom, hogy a következő csendes napokon ott a helyed, ahogy nekem is! ☺

Cservenyák Ildikó

Akkor töltekezel Istennel,
amikor hiányát átéled.

Simon András

Csendesnapok a Mátrában

Az utóbbi időben lelkipásztorunk több alkalommal hirdetett csendesnapokat a gyülekezetben. Amikor beszámoltak a testvérek az élményeikről, tapasztalataikról, minden alkalommal megkérdeztem magamtól, hogy nekem vajon mit nyújthatna egy ilyenfajta „kivonulás”. Vonzott a lehetőség, de mindig tudtam olyan elfoglaltságot kifogásként felmutatni, ami miatt mégsem valósult meg a részvételem. Őszintén megvallva, szerintem mindannyian, akik még nem vettünk részt ilyen alkalmon, azon gondolkozunk, mivel telik majd el az a néhány nap, hogyan tudunk majd együtt lenni „idegen” testvérekkel, mi lesz a családdal nélkülünk, stb. Sok-sok hétköznapi dolog akar távol tartani bennünket egy olyan lehetőségtől, amelyről nem is gondoljuk, hogy Isten készíti el számunkra és mennyire jó irányba mozdíthatja el az életünket.

Az Istennel való találkozásra, csendességre maga Jézus Krisztus is adott mintát, gyakran „elvonult”, vagy szeretett volna egyedül lenni, úgy, hogy csak ő és Isten voltak együtt egy mély szimbiózisban.

Végül részt vettünk a július végi csendesnapokon a Mátrában a férjemmel, Kornéllal és még néhány kedves testvérrel, testvérnővel a gyülekezetből a lelkipásztor házaspár Katona Béla és Nóri vezetésével. A környezet lenyűgözően szép volt, szinte kézzel fogható „Isten békéje” ezen a helyen. A csendesnapoknak meghatározott tematikája volt, és egy olyan kérdéskört jártunk körbe a napok során, amelyben mindannyian érintettek vagyunk. A megadott bibliai részletek alapján a különböző szintű kapcsolatainkat vizsgáltuk meg egyénileg, és az étkezések után közösségben is. Emellett jó volt megismerni közelebről a többieket, megérteni, esetleg miért gondolnak mást egyes dolgokról, gyakorlatokról, de mégis ugyanúgy tisztelettel és szeretettel elfogadni a másik nézetét. Különös köszönetet érdemel Katona

Nóri, aki vállalta, hogy mindenféle finomsággal látja el a csapatot az otlétünk alatt.

Visszatekintve, nagyon sokat adott személyesen nekem ez a néhány nap. Rá kellett jönnöm, hogy ha Istennel tartalmas időt szeretnék eltölteni, ahhoz lelkileg is fel kell készülni, rá kell hangolódni a Vele való találkozásra. Először is nagyon fontos a tudatosság: akarjak rendszeres időközönként meghatározott időt tölteni Istennel, amikor csak Rá figyelek, amikor igyekszem kizárni minden zavaró körülményt, amennyire lehetséges. Azt is nagyon fontos megfogalmazni, hogy mit várok ettől a közösen eltöltött időtől. És ebben a kérdésben a hozzáállás, az attitűd, *a miért* a lényeg: valóban keresem a kapcsolatot Istennel, időt engedek magamnak arra, hogy megértssem, meghalljam, ha szólni akar hozzám, hogy érzékenyebbek legyenek az „antennáim” Isten szavára, hogy imádságban vagy csak úgy, megszólítsam, beszélgessek Vele, hogy kifejezzem hódolatomat iránta. Mindezek, úgy gondolom, elengedhetetlenek a lelki fejlődéshez.

Nem megy ez másként az emberi kapcsolatainkban sem. Az úgynevezett minőségi időt a másikkal nem lehet kutyafuttában, 2-3 program között „letudni”, mert az olyan is. Amikor észrevesszük, hogy mennyire silányak a kapcsolataink, sokszor már késő. Mindannyian tapasztaljuk, hogy a mindennapok pörgésében milyen kevés idő marad a családra, barátokra, a gyülekezetben kialakult kapcsolatainkról pedig ne is beszéljünk. Hetente egyszer-kétszer találkozunk egymással, ami nem elég, hogy megismerjük a másikat valójában. Pont emiatt is nagyon fontosnak gondolom az ilyen típusú alkalmakat, hiszen a lelki fejlődés mellett lehetőséget teremt a kapcsolataink építésére, ápolására, amelyekből hosszútávon csak profitálhatunk mind spirituálisan, mind emberileg.

Hálás vagyok Istennek ezért az együtt töltött felejthetetlen néhány napért.

Kovács Viktória

Elöljárószó

Miért? Miért ne?

A minap munkába indulva fázósan húztam a nyakamba a pulóverem, hazafelé tartva pedig rá kellett csodálkoynom, hogy már milyen hamar sötétedik. Lassan bizony véget ér a nyár, az év kicsit „lazább” időszaka, és a pihenést követően kezdődik egy újabb munkaév az iskolákban, a munkahelyeken és a gyülekezeti életben is. Régi-új feladatok, megoldandó élethelyzetek, embert próbáló kihívások, különleges élmények... Az elmúlt évre őszintén visszanezve sokszor, még talán az átlagosnál is többször fogalmazódott meg bennem – és talán nem csak bennem – a kérdés egymás és Isten felé is: Miért?

Sok érzelmi veszteséget szenvedtünk el, sok fájdalommal, betegséggel, szenvedéssel szembesültünk, nehéz élethelyzeteket kellett átelnünk, és ilyen helyzetbe került testvéreinket, rokonainkat, barátainkat kellett gyámolítanunk, vigasztalunk, konfliktusokban kellett katalizátorként közreműködnünk és... folytathatnám tovább a felsorolást. Az élet kihívásait és örömeit valamennyien különböző mélységben és tartalommal éltük meg, és közben gyakran olyan kevésnek tűnt a szeretet, az öröm, a béke, az éltető gyümölcs, a Lélek gyümölcse.

Lassan 50 felé közeledve egyre többet foglalkoztat általánosságban és konkrét élethelyzetek vonatkozásában is: vajon mi az Isten akarata? Talán meglepő a kérdés, hiszen ahogy az idő múlásával és a tapasztalatok gyarapodásával a közhiedelem szerint bölcsébbé válik az ember, a képnek egyre inkább tisztulnia kellene. Azonban a görcsös kereséssel gyakran nemhogy tisztul a helyzet, hanem még tovább kuszálódnak a szálak. A választ tehát úgy tűnik, nem az idő hozza meg.

A közelmúltban foglalkoztunk Ezékiás király történetével, akiről az Írás a következőt mondja: „*Bízott az Úrban, Izráel*

Istenében; nem volt hozzá hasonló senki Júda királyai között, sem előtte, sem utána. Ragaszkodott az Úrhoz, nem tért el tőle, hanem megtartotta parancsolatait, amelyeket az Úr parancsolt Mózesnek.” (2Kir 18,5-6)

Rendkívüli bizonyágtétel egy királyról, aki Isten iránti hűsége ellenére mégis olyan kilátástalan helyzetbe került az életében többször is, amelyekből logikusan emberi erő nem volt képes megszabadítani. És sorra vehetnénk a legtöbb nagy bibliai személyiséget, köztük Ábrahámot, Józsefet, Mózes, Dávidot és akár Pált is. Az Isten felé elkötelezett, és bár meg-megbotló, de mégis odaszánt életen alapuló kapcsolat sokszor és talán többször nem hozza meg, ill. nem garantálja az isteni döntések megértését és a legtöbbünk által annyira áhított „akadálymentesített” életutat.

Sokszor talán maguk sem értették hogyan, mégis, miután kompromisszumok nélkül odaszánták életüket az Isten szolgálatára, folyamatosan az isteni terv kellős közepén találták magukat, és ennek folytán olyan hatással voltak környezetükre, hogy az évezredek távolából is erővel, példával és tanulással szolgálnak a mai korban Istent keresők-követők számára.

Értették-e mindig Isten akaratát, döntéseit? Úgy látjuk, legtöbbször nem. Ismerték-e Isten akaratát az életükre nézve? Úgy gondolhatjuk, igen, hiszen az engedelmségük révén tudták betölteni hivatásukat, rendeltetésüket.

A Róma 12,2 szerint: „*változtatok meg értelmek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.*” Az isteni akarat tehát megérthető, megítélhető, csak változni és változtatni kell hozzá, elsősorban a saját gondolkodásunkon. Azután a szokásainkon és az életgyakorlatunkon. Ez azonban kényelmetlen, kockázatos és fárasztó is, mert áldozatot, elkötelezettséget, tudatosságot, azaz sok odafigyelést és energiát igényel, és nem feltétlen fog mindenkinek tetszeni. Odafigyelést elsősorban Istenre,

másodsorban egymásra, harmadsorban önmagunkra. Energiát, hogy egyre jobban figyeljük és keressük Isten gondolatait az Igében, az imádságban, a gyülekezetben, a körülményekben. Tudatosságot abban, hogy a megismert isteni gondolatok alakíthassák a gondolkodásmódunkat. Következetességet, hogy a krisztusi képre formálódó gondolataink a szokásaink átformálásával egyensúlyba rendezhessék az életünket, hogy igaz lehessen a krisztusi szándék: ” én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek”, hogy a Szentlélek vezetésének engedve kevesebb legyen a miért, bőségesebb legyen a gyümölcs... Miért ne?

Lovász Gyula

Krisztus

Lelkem fehér vászon, mely a hit
Keretére feszül, készen állva,
Hogy az ige csodás színeivel
Ecsetem mindennap pingálja...

Nincs modellem. Festékpalettám
Mégis élő színeket adott...
Életem legszebb műve ez.
Lelkem vásznán: Krisztusom ragyog!

Somogyi János

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm a testvéreket! Ahogy már említettük, hosszú és eseménydús nyár van mögöttünk. Idén is, mint ahogy minden évben, az ifi nyaraláson próbáltuk az év fáradalmait kipihenni és lelkileg feltöltődni a következő évre. A mostani részben az ifi tagok beszámolóit olvashatják a testvérek, hogy kinek mit adott az idei közös nyaralásunk.

Rákosi-Horváth Krisztina arról számol be, hogy milyen volt kisgyerekesként a

kiránduláson részt venni: „Már tavaly, amikor az ifivel Pásztón nyaraltunk, éreztem Kinga jelenlétét, hiszen először a dicsőítés alatt kezdett el rugdalózni a hasamban. Nagyon örömteli érzés volt, hogy Istent dicsérve ő is bekapcsolódott a szolgálatba, és élvezte, ahogy a fiatalokkal közösen énekelünk. Onnantól kezdve minden este jelezte, hogy ő is hallgatja az énekeket, ami nekem egy nagyon kedves emlékként maradt meg. Idén nyáron kis fenntartással vágtam neki az ifi nyaralásnak, hiszen úgy voltam vele, hogy gyerek mellett már nem fogjuk tudni úgy élvezni, ahogy az eddigi éveken, nem fogok tudni részt venni az esti tanításon, a sportprogramokon és a többin. Hála Istennek, hogy kis kreativitással mindenhol ott tudtunk lenni, bár több szervezést és segítséget igényelt, de Kinga jól vette a kihívásokat. A dicsőítés után mindig hamar el tudott aludni, így tudtam figyelni az esti alkalmakon, tudtunk vele libegőzni, még a cseppkőbarlangba is túrázott egyet velünk, ezen kívül a métázásba és a röplabdába is be tudtunk kapcsolódni, mert mindig volt valaki, aki épp nem játszott, és vigyázott rá. Szerencsére nem csak ő volt az egyedüli gyerek, voltak játszótársai is, úgyhogy végül én nagyon családiasnak éreztem az egész nyaralást, és örülök, hogy el tudtunk menni így hárman.”

Katona Ede az ifi nyaraláson szerzett lelki ajándékait osztja meg velünk: „Szinte mindig elkövetem azt a hibát, hogy lelkileg felkészületlenül, leginkább csak a közösségi élményt várva megyek el nyaranta az ifi kirándulásra. A mostani kirándulás előtt is lelkileg összekuszált állapotban voltam, sok kérdés volt bennem a saját életemmel és a hitemmel kapcsolatban is. Bár válaszokat nem vártam ezekre, de reméltem, hogy meg fog fogalmazódni bennem a sok beszélgetés és tanítás nyomán, Isten szava által, egy pontos irány, hogy hogyan kell továbbhaladnom az életemmel. Egészen a nyaralás végéig éreztem úgy, hogy sajnos nem vagyok előrébb, mint mielőtt elindultunk volna, azonban túl sok időt nem

is töltöttem ezekben a napokban azzal, hogy gondolkozzak, elcsendesedjek és kérjem Isten segítségét. Már az utolsó nap volt, el is indultunk hazafele, de még mielőtt végleg befejeződött volna az ifi kirándulás, jó szokásunkhoz híven, most is elmentünk egy gyülekezetbe vendégségbe. Már elkezdődött az alkalom, amikor megkérdezték tőlem, hogy nem akarnék-e egy bizonyágtételt mondani. Kicsit váratlanul ért, hirtelen nem is tudtam, hogy miről tehetnék bizonyágot, úgyhogy kértem 2 percet, hogy hadd gondolkozzak el, kicsit hadd csendesedjek le. Ez a 2 perc pedig pontosan elég volt ahhoz, hogy ráébredjek valamire. Az én életem egyfajta ping-pong asztal, ahol az egyik térfél a világi élet, a másik térfél a keresztény élet, a labda pedig én vagyok, és folyamatosan kerülök egyik oldalról a másikra. Az viszont mindig változik, hogy milyen állapotban vagyok, és ezalatt a pár nap alatt, amit közösen töltöttünk el keresztény környezetben, feltöltődtem. Bár nem feltétlenül fizikailag, sokkal inkább lelkileg, és nem is feltétlenül azokra a dolgokra kaptam válaszokat vagy iránymutatást, amikre szerettem volna, de itt mutatkozik meg az, hogy Isten sokkal jobban látja, hogy éppen mire van szükségem. Amikor viszont nem keresztény közösségben töltök el egy hétvégét, onnan is fizikailag fáradtan jövök haza, de ami fontosabb, hogy lelkileg viszont nemhogy feltöltődve, hanem inkább szétrombolva, összetörve, vagy csak "elfáradva". Tisztában vagyok vele, hogy ez nem egy nagy felfedezés, mégis úgy érzem, hogy jelentősége van az életem szempontjából ennek a felismerésnek. Azért pedig különösen hálás vagyok, hogy pont engem találtak meg akkor, hogy tegyek bizonyágot, hiszen bepótolhattam abban a 2 perces csendességemben azt az Istenre figyelést, amit egész nyaralás alatt elmulasztottam.”

Egy új ifi tag, **Gábora Botond** beszámolóját is olvashatják a testvérek: "Tavaly őstől kezdtem járni ifjúsági

közösségbe, igazából csak idén nyáron lettem ifi tag, de az ifi nyaraláson a közösség így is befogadott. Érezhettem, hogy mindenki szeret, és mindenki törődik velem. Sok barátot szereztem az ifi által. Meghívtak a pénteki alkalmakra és az ifi nyaralásra is. A pénteki alkalmak segítettek a lelki fejlődésben, és hogy jobban megismerkedjek a többiekkel. Mindig örömmel mentem el, és ha valami bántott, meg tudtam beszélni az emberekkel. Mondhatom, hogy az egyik legjobb közösségbe kerültem. Nagyon szerettem és szeretek velük lenni, mert mindig szeretettel fordulnak hozzám, és mindig segítenek. Remélem, hogy még sokáig az ifibe tartozhatok. Bizonyára a többiek is rengeteg élménnyel gazdagodtak, és bízom abban, hogy ezzel is erősödnek közöttünk a kapcsolatok, és amellet, hogy jól érezzük magunkat együtt, egymást segítve egyre inkább alkalmassá válunk a szolgálatra.”

Gábora Márk így fogalmazta meg élményeit: „Várakozással voltam tele az első ifi nyaralásom előtt. Majdnem egy éve voltam tagja az ifinek, és sok új barátot szereztem onnan. Tudtam, hogy ilyen jó társaságban jó hétnek nézhetek elébe. Az ifi nyaralás Kácson volt, egy csendes kis faluban. Csoportokban beszélgethettünk közvetlenül egymással az életbeli nehézségeinkről és megtapasztalásainkról. A csoportos beszélgetések után volt lehetőségünk egyéni elcsendesedésre és Bibliaolvasásra. Esténként volt előadás, amelyen lelkileg feltöltődhettünk. A hét témája a világ volt, helyzetünk a világban. Minden este más témát dolgoztunk fel. Tanítás után együtt beszélgettünk és társasjátékoztunk. Naponként más és más program volt. Egyik nap kirándultunk, másik nap strandoltunk. Az ifi nyaralásból a sport se maradhatott ki, mindennap sportoltunk. Az egyik napot ki is neveztük sport napnak, és azon a napon métáztunk, fociztunk és röplabdáztunk. Az utolsó napon a Hatvani Baptista Gyülekezetet látogattuk meg. Az istentisztelet végén ebéddel vártak, és

váltottunk velük néhány szót. Az ebéd után mindenki szedelőzködni kezdett, és a kocsiba beszállva ismertem fel szomorú szívvel, hogy vége lett ennek a nyaralásnak. Nagyon élveztem az első ifi nyaralásomat. Lelkiekben feltöltődve érhettem haza. Remélem, még sok ifi nyaraláson vehetek részt.”

Az évkezdéssel nem csak az iskola, de az ifjúsági óráink is elkezdődnek, ahol reményeink szerint feltöltődhettünk és erőt gyűjthetünk majd az előttünk álló év nehézségeihez.

Kovács Kamilla

Programajánló

Szept. 15. 15:30 Menyegző
Okt. 15. Hálaadónap

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától
Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától
Bibliaóra: csütörtök 18:30
Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00
Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt
Énekóra: csütörtök 19:30, vasárnap 18:30
Baba-mama kör: minden páros hét szerdáján
Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady E. - János u. sarok)

Lelkipásztor: **Katona Béla**
Telefon: 06-20-449-0458

Gondnok: **Horváthné Császár Márta**
Telefon: 284-4604

Következő lapzárta: szeptember 20.

SZERETET-SZOLGÁLAT
A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja
Felelős szerkesztő: Katona Béla
Szerkesztő: Simon Lidia simonlidia72@gmail.com
Gyülekezet honlapja: www.pbg.hu